

HAYATTA

roman

KALANLAR

ALEX

SCHULMAN

İsveççe
Aslından Çeviren
Zeynep Tamer

Bir polis arabası, turkuaza çalan yeşillikler arasından geçerek, dar traktör yolundan yavaşça avluya doğru ilerliyor. Havanın asla tam kararmadığı bir haziran gecesi... Tam burunda ıssız bir yazlık ev duruyor. Garip boyutlarda, olması gerekenden biraz daha yüksek, sade, ahşap bir ev... Beyaz köşeleri pul pul dökülmüş ve güneye bakan kırmızı dış kaplaması güneşte solmuş. İç içe geçmiş çatı kiremitleri tarih öncesine ait bir hayvan derisini andırıyor. Hava rüzgârsız olmasına rağmen biraz serin. Pencerelerin altı buğulanmış görünüyor. Sadece üst kattakilerden birinde sarı bir ışık parlıyor.

Tepenin aşağısında, çevresi huş ağaçlarıyla çevrili, durgun ve pırıl pırıl bir göl uzanıyor. Bir de oğlanların yaz aylarında babalarıyla oturdukları ve ardından suya atlayarak keskin taşların üzerinde, çarmıha gerilmiş gibi kollarını iki yana açıp dengede durmaya çalışarak sendeler halde peş peşe yürüdükleri bir sauna var. Kendini suya bıraktıktan sonra babaları “Su harika!” diye bağırırmıştı, sesi gölün öte yanında yankılandı. Sonrasında sadece buraya, her şeyden çok uzak olan bu yere özgü bir sessizlik oldu. Benjamin’i bazen korkutan, bazense ona her şeyin duyulabileceğini hissettiren bir sessizlik...

Kıyıda biraz ileride ahşabı çürüyüp iskeleti suya doğru eğilmeye başlamış bir kayıkhaneye bulunuyor ve onun hemen üstünde kırışlarında milyonlarca karınca deliği ve beton zemininde yetmiş yıllık hayvan pisliği izleri olan bir ambar yer alıyor. Ambarla ev arasında çocukların futbol oynadığı, zemini eğimli, sırtı göle

dönük olanın yokuş yukarı bir mücadele vermesi gereken küçük çimenlik bir alan uzanıyor.

Mekân işte böyle görünüyor; arkası orman, önü göl olan çimenlik bir alan üzerine inşa edilmiş birkaç küçük yapı. Ücra bir yer, geçmişte olduğu gibi şimdi de yapayalnız. Tam burun noktasından çevreye bakıldığında insan yaşamına dair hiçbir ize rastlanmıyor. Ancak nadiren de olsa, uzaktan, gölün karşısındaki çakıllı yoldan geçen düşük devirli bir araba sesi duyulurdu. Yağışsız yaz günlerindeyse ormanın hemen ardından yükselen toz bulutlarını görürlerdi. Ancak burada kimseyi görmediler. Asla terk edip gitmedikleri ve hiç kimsenin de gelmediği bu yerde yalnızlardı. Sadece bir keresinde bir avcıya rastlamışlardı. Oğlanlar ormanda oyun oynuyorken yirmi metre uzaklarında aniden karşısına çıktı. Beyaz saçlıydı, üzerinde yeşil bir kıyafet vardı. Usulca köknar ağaçlarının oraya doğru süzüldü. Geçerken boş gözlerle onlara bakıp işaret parmağını dudaklarına götürdü ve yürümeye devam edip ağaçların arasına karışarak gözden kayboldu. Yaşadıkları bu şeyin, yaklaşmasına rağmen gökyüzüne çarpmadan geçen gizemli bir göktaşı gibi hiçbir açıklaması yoktu. Çocuklar daha sonra bunun hakkında hiç konuşmadı. Hatta Benjamin bazen böyle bir şeyin gerçekten yaşanıp yaşanmadığından bile şüphe etti.

Karanlık çökeli iki saat oldu ve polis arabası hâlâ traktör yolunda yavaşça ilerliyor. Sürücü, endişeyle bakışlarını kaputun önüne sabitlemiş, tepeden inerken yolda karşısına çıkan şeylere dikkat etmeye çalışıyor. Direksiyona eğilip yukarı baktığında bile ağaç tepeleri görünmüyor. Evin üzerinde yükselen ladinler inanılmaz boyuttalar. Oğlanlar küçükken bile muazzamdılar, ama artık otuz-kırk metre varlar. Baba sanki kendi sayesindeymiş gibi buranın bereketinden gurur duyardı. Haziranın başında toprağa turp ekmiş ve yalnızca birkaç hafta sonra topraktan çıkan bir dizi kırmızı noktacığ görmeleri için çocukları bahçeye sürüklemişti. Yine de

yazlık evin etrafındaki toprağın verimliliğine güven olmaz. Toprak kimi yerde tamamen ölüdür. Babanın doğum günü için anneye verdiği elma ağacı hâlâ dikildiği yerde duruyor. Artık ne büyüyor, ne de meyve veriyor gibi bir hali var. Toprak bazı yerlerde taşsız, koyu ve ağır yapılyken, bazı yerlerde çimenlerin hemen altında kayalıklar bulunuyor. Baba tavuklar için çit örecekti, bunun için demir çubukları toprağa geçirmesi gerekti; çubuklar kimi yerde yağmur yüklü çimenlerin arasından yumuşacık ve sessizce içeri süzülürken, kimisinde zeminin altından tak tuk sesler geliyordu. Baba öyle olduğunda haykırıyordu. Elleri kayanın direnci karşısında resmen titriyordu.

Polis memuru arabadan iniyor. Rutin hareketlerle hızla omzundaki aletten yayılan cızırtılı sesi azaltıyor. Boylu poslu bir adam. Belinden sarkan çentikli, mat siyah aletler, onu bir şekilde yere çakılı kalmış gibi gösteriyor, üzerindeki ağırılığı onu sanki yer kabuğuna doğru çekiyor.

Uzun ladin ağaçlarının arasından mavi ışıklar süzülüyor.

Gölün ardında yükselen mavimsi dağlarla ve polis arabasından yayılan mavi ışıkların birlikte oluşturduğu bu renklerde bir tabloya resmedecek nitelikte bir şeyler var. Polis eve doğru birkaç adım atıp duruyor. Bir an ne yapacağını bilemiyor ve etrafı izliyor. Takım elbiseli ve kravatlı üç adam yazlık evin ön kapısına uzanan taş basamaklarda yan yana oturmuş, birbirlerine sarılarak ağlıyorlar. Hemen yanlarındaki çimenlerin üzerinde ölümlere ait küllerin saklandığı bir vazo duruyor. Polis içlerinden ayağa kalkana göz göze geliyor. Diğer ikisi hâlâ birbirlerine sarılmış, oturmaya devam ediyor. İslanmışlar ve fena dayak yemiş haldeler. Polis neden bir ambulans çağrıldığını anlıyor.

“Adım Benjamin. İhbarı yapan bendim.”

Memur bir not defteri çıkarmak için ceplerini karıştırıyor. Bu hikâyeyi kâğıda dökmenin imkânsız olduğunu bilmiyor. O sadece,

onlarca yıllık bir hikâyenin sonuna yetişiyor. Uzun zaman önce buradan koparılmış ve buraya tekrar dönmek zorunda kalan üç kardeşin hikâyesi. Her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğu, hiçbir şeyin tek başına var olmadığı ve birbirinden bağımsız açıklanamayacağı bir zincir. O an yaşananların yükü oldukça ağır olsa da çoğu şey zaten çok önceden yaşanıp bitmiş. Burada, bu taş basamaklarda olanlar, üç kardeşin gözyaşları, şişmiş suratlar ve onca kan, sudaki son halka... Çarpışmanın son kertesı aslında.

2. BÖLÜM

YÜZME YARIŞI

Benjamin her akşam ağı ve kovasıyla, annesiyle babasının oturduğu küçük toprak bendin hemen yanında uzanan kıyıda dururdu. Ailesi o gün yine akşam güneşini takip ederek gölgede kaldıkça masa ve sandalyelerini birkaç metre öteye kaydırıyordu, böylece akşam olana dek yavaş yavaş taşınıp durdular. Masanın altında oturan köpekleri Molly, başını soktuğu yerin aniden kaybolup gitmesini şaşkınlıkla izliyordu. Sonra yerinden doğrularak kıyı boyunca seyir halindeki bir tekneyi takip etmeye koyuldu. Anne babası kaya kaya toprak bendin son noktasına kadar gelmişti, güneşin yavaşça, gölün diğer kıyısındaki ağaçların üzerinden batışını izliyorlardı. Göle karşı hep yan yana otururlardı, omuz omuza, çünkü ikisi de suyu görmek isterdi. Beyaz plastik sandalyelerini, uzun otların arasına açmış, önlerine de üzerinde lekeli bira bardaklarının akşam güneşinde parladığı, eğik ve küçük, ahşaptan bir masa çekmişlerdi. Yanlarında bir kesme tahtasıyla bir parça Macar salamı, İtalyan sosisi ve kırmızı turp vardı. Votkayı soğuk tutmak için getirdikleri soğutucu ise aralarındaki çimenliğin üzerindeydi. Baba, her yeni bardakta hızlıca bir “Şeref!” diyor, kadehini hiçbir şeye kaldırmadan içkisini öylece yudumluyordu. Sosisleri kestiği sırada masa sallandı ve etrafa bir miktar bira sıçradı, Annenin yüzünden kısa süreli bir öfke bulutu geçti. Suratını buruşturarak Baba işini bitirene kadar bardağını elinde tuttu. Baba bunu fark etmedi bile, ama Benjamin fark etmişti.

Hiçbir ayrıntı dikkatinden kaçmıyordu. Huzur ve sessizlik içinde kalabilmeleri için hep biraz uzaklarında durmasına rağmen konuşmalarını takip edip ortamlarını ve ruh hallerini kontrol edecek kadar yakındı onlara. Tatlı tatlı mırıltıları ile porselene değen çatal bıçak sesleri geliyordu, sonra ikisinden birinin sigara yakma sesi geldi. Aralarında her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir ses akışı vardı.

Benjamin ağını alıp kıyı boyunca yürümeye başladı. Karanlık suya bakıyordu ve arada bir güneş tam gözüne isabet etti, o an gözlerinin sanki yerinden çıkmışçasına ağrıdığını hissetti. Büyük kayaların üzerinde dengede durmaya çalıştı. Suyun dibindeki minicik, siyah yavru kurbağaları inceledi, ağır aksak yüzen virgülümsü o tuhaf hayvanları. Ağıyla birkaçını yakalayıp kırmızı kovalarında tutsak etti. Bu onun bir geleneğiydi. Bir paravan olarak yavruları aileleriyle bir araya getirdi, güneş batıp da anne babası eve dönmek üzere ayaklandığında, topladığı kurbağaları göle tekrar boşaltıp ailesiyle eve doğru yürümeye koyuldu. Ertesi akşam da yine aynı şeyleri yapacaktı. Bir defasında yavruları kovada unutmuştu da bir gün sonra onları fark ettiğinde hepsi sıcaktan ölmüştü. Babasının onları görmesinden korkarak hemen su kenarına gidip kovayı boşalttı. O sırada onun yazlık evde dinlenmeye çekildiğini bilmesine rağmen, yine de babasının bakışlarını sanki ensesinde hissetti.

“Anne!”

Benjamin eve doğru baktı ve küçük kardeşini tepeden inerken gördü. Sabırsızlığı oradan bile anlaşılıyordu. Burası huzursuzlar için uygun bir yer değildi. Özellikle de o yaz... Bir hafta önce çiftliğe geldiklerinde Anne ve Baba, tatil boyunca çocukların televizyon izlemeyeceklerine karar vermişti. Bu, çocuklara ciddi bir şekilde açıklandı. Babalarının televizyonun fişini çekip gözlerine sokar bir halde cihazın üzerinde bırakması özellikle Pierre tarafından hoş karşılanmadı. Bu sanki idam edilmiş birinin uyarı niteliğinde bir süre asılı bırakıldığı halka açık bir infaz gibi, yazları dışarıda

geçirme kararına karşı bir tehdit oluşturan teknolojinin başına gelenleri göstermek içindi.

Pierre akşamları çimenlerin arasına uzanıp yavaş bir tempoyla çizgi romanlarını okurdu. Onları karnına yaslar ve yüksek sesle kendi kendine mırıldanırdı. Ama sonunda bunalır ve anne baba-sının yanına giderdi. Benjamin tepkilerinin değişken olabileceğini biliyordu. Annesi bazen onu kollarına alıp nazikçe sırtını kaşır, kimi zaman da ortama bir öfke hali hâkim olur ve o zaman yok olup giderdi sanki.

“Yapacak hiçbir şey yok,” dedi Pierre.

“Benjamin ile kurbağa yakalamak istemez misin?” diye sordu annesi.

“Hayır!” dedi. Annesinin sandalyesinin arkasında durup gözlerini kısarak batan güneşe baktı.

“Peki Nils, onunla bir şey yapmaz mısınız?”

“Ne gibi?”

Bir sessizlik oldu. Anne ve Baba bitkin bir haldelerdi, alkolün verdiği ağırlıkla plastik sandalyelerine yığılmış öylece oturuyorlardı. Gözlerini göle dikmişlerdi. Sanki söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorlar, etkinlik önerileri düşünüyorlardı. Ama ağızlarından tek kelime çıkmıyordu.

“Aaa!” diye mırıldandı Baba, içkisini yuvarlayarak. Sonra yüzünü buruşturup ellerini üç kez sertçe çırpı. “Peki o zaman,” diye seslendi. “İki dakika içinde tüm oğullarımı burada mayolarıyla görmek istiyorum.”

Benjamin başını kaldırıp suyun kenarından birkaç adım uzaklaştı. Ağını çimlere attı.

“Çocuklar!” diye seslendi Baba. “Toplanın hadi!”

Nils, evin yanındaki iki huş ağacının arasına kurulan hamakta yatmış, kasetçalarıyla müzik dinliyordu. Benjamin ailesinin sesine kulak kabartırken Nils onların sesine hep kulağını tıkarırdı. Benjamin her zaman anne ve babasına daha yakın olmaya çalışıyordu. Nils ise ne kadar uzakta olursa o kadar iyiydi. Odası da farklıydı onlardan, kardeşleriyle birlikte kalmak istemiyordu. Kardeşler akşamları uyumaya gittiklerinde bazen, Anne ve Babanın ince kontrplak duvarın arkasında tartışıklarını duyarlardı. Benjamin her kelimeyi kaydeder, bunların ne tür zararlar doğuracağını belirlemek için konuşulanları kontrolden geçirirdi. Bazen birbirlerine akıl almaz bir acımasızlıkla bağırırlar ve o kadar sert şeyler söylüyorlardı ki, Benjamin'e bütün bunlar tamiri mümkün olmayan şeylermiş gibi geliyordu. Benjamin saatlerce uyanık kalıp tartışmayı zihninde tartardı. Ancak Nils gerçekten hiç rahatsız olmamış gibi görünürdü. Tartışma alevlenince, "Tam tımarhane," diye mırıldanır, sonra arkasını dönüp uykuya dalarlardı. Hiç umursamaz, günlerce kendi halinde takılırdı. Aniden alevlenip kaybolan öfke patlamaları dışında hiç sesi çıkmazdı.

Kendine yaklaşan bir yaban arısını kovmak için silkelenip ellerini histerik bir şekilde sallarken hamaktan sesi duyulurdu: "Üff, lanet olsun!"

"Sizi kahrolası aptallar!" diye bağırır, elleriyle havaya birkaç vuruş yaptıktan sonra tekrar sakinleşirdi.

"Nils!" diye seslendi Baba. "Kıyıda toplanıyoruz."

"Seni duymuyor," dedi Anne. "Müzik dinliyor."

Baba daha yüksek bir sesle bağırırdı. Ancak hamaktan hiç ses çıkmadı. Anne içini çekerek ayağa kalktı ve aceleyle Nils'in yanına gitti, kendini belli etmek için oğlanın hemen önünde kollarını sallamaya başladı. Nils kulaklıklarını çıkardı.

"Baban seni bekliyor."

Sahildeki toplanmalar mükemmel zamanlardı. Babanın gözleminde bütün kardeşlerin sevdiği o özel eğlence ve oyun vadeden ısıltılı bir bakış belirirdi. Yeni bir yarışma sunacağı zaman sesinde hep aynı ciddiyet, dudaklarının kenarına gizlenmiş resmî bir tebessüm olurdu. Sanki çok hayati şeyler oluyormuşçasına her şey belirlenmiş, kurallara bağlanmıştı. Baba, üç kardeşin sıksa bacaklarını açığa çıkaran mayolarıyla beklediği yerin önünde kule gibi dikilerek “Kurallar basit,” dedi. “İşaretim üzerine suya atlayıp ilerdeki şamandıranın etrafında yüzüp karaya döneceksiniz. Buraya ilk gelen kazanır.”

Oğlanlar dizildiler.

“Herkes anladı, değil mi?” diye sordu baba. “Yani kimin en hızlı olduğunu anlayacağız.”

Benjamin, atletlerin televizyondaki önemli yarışmalardan önce yaptığı gibi sıksa kalçalarını tokatladı.

“Bekleyin,” dedi baba saatini çıkararak. “Zaman tutacağım.”

Büyük başparmaklarıyla dijital saatin minik düğmelerine dokundu ve çalıştıramayınca kendi kendine “Kahretsin!” diye mırıldandı. Başını kaldırıp baktı. “Yerlerinize.”

Avantajlı bir başlangıç pozisyonu elde etmeye çalışan Benjamin ve Pierre arasında bir itiş kakış yaşandı.

“Hayır, kesin şunu!” dedi Baba. “Böyle yapmak yok.”

“Tamam, hadi uzatmayın.” dedi Anne. Hâlâ masadaydı ve içkisini tazeliyordu.

Kardeşler yedi, dokuz ve on üç yaşlarındaydı. Son günlerde birlikte futbol ya da kâğıt oyunu oynadıklarında bazen o kadar kötü kavgalar oluyordu ki, Benjamin aralarında bir şeylerin koptuğunu hissediyordu. Babaları, kardeşleri birbirleriyle rekabete soktuğunda

ve oğullarından hangisinin bir konuda en iyi olduğunu bulmak istediğini açıkça belirttiğinde bu risk daha da artıyordu.

“Yerinize... hazır... başla!”

Benjamin iki erkek kardeşinin hemen arkasından fırlayıp suya atladı. Arkasından anne ve babasının bağırışlarını duyuyordu.

“Bravo!”

“Hadi!”

Ayağının altındaki keskin kayalar birkaç hızlı adım attıktan sonra kayboldu. Koyda haziran soğuğu vardı ve sanki göl, onu farklı soğuk türleriyle sınamak isteyen canlı bir şeymiş gibi, kendini biraz ötede daha soğuk suların geçtiği tuhaf akıntıların içinde buldu. Beyaz strafor şamandıra, önlerinde ayna gibi parlayan gölde hareketsizce duruyordu. Kardeşler birkaç saat önce babalarıyla ağ atarken koymuşlardı onu. Ama Benjamin kıyıda bu kadar uzağa koyduklarını anımsamıyordu. Nefeslerini tüketmek için hiç konuşmuyorlardı. Karanlık suda yüzen üç kafa... Sahilden gelen bağrışlar yok oldu. Güneş bir süre sonra gölün karşı tarafındaki ağaçların arkasında kayboldu ve alacakaranlık çöktü. Bunu üzerine ansızın başka bir gölde yüzüyor gibi oldular. Benjamin suyun yabancılaştığını hissetti. Birden derinlerinde var olan şeylerin farkına vardı, belki de aşağıda onların orada olmasını istemeyebilecek yaratıklar vardı. Baba, ağdan balıkları toplayıp tekneye fırlatırken kardeşleriyle teknede oturduğu onca zamanı düşündü: Turna balığının jilet gibi keskin dişlerine ve levreklerin dikenli yüzgeçlerine eğilip bakmalarını. Balıklardan biri hoplayınca sıçrayıp çılglık atmalarını. Ani çılgıllardan irkilen Babanın telaşla onlara bağırmasını ve sonra tekrar sakinleştiğinde, ağları sararken mırıldanarak “Balıklardan korkulmaz,” demesini... Benjamin bu yaratıkların o an, hemen yanında ya da altında karanlık sularda gizlenerek yüzdüklerini düşündü. Alacakaranlıkta aniden pembeleşen beyaz şamandıra hâlâ çok uzaktaydı.

Birkaç dakika yüzdükten sonra başlangıç sırası açılmıştı. Nils, Pierre'i geride bırakan Benjamin'in epey önündeydi. Ancak aniden karanlık çökünce ve soğuktan uylukları yanmaya başlayınca kardeşler arasındaki mesafe tekrar kapandı. Kısa bir süre sonra yine birbirlerine yakın yüzüyorlardı. Belki bilinçli bir düşünce değildi ve belki de bunu birbirlerine asla itiraf edemeyeceklerdi fakat suda kimseyi geride bırakmayacaklardı.

Başları yüzeye daha yakındı ve kollarının uzandığı mesafe kısalmıştı. Başlangıçta, kardeşlerin kulaçlarıyla köpüren su artık çarşaf gibiydi. Şamandıraya ulaştıklarında Benjamin dönüp yazlık eve baktı. Ev uzaktan kırmızı bir Lego parçası gibi görünüyordu. Dönüş yolunun ne kadar uzak olduğunu ancak o an anladı.

Üzerine büyük bir yorgunluk çöktü. Biriken laktik asit kollarını kaldırmasına engel oluyordu. O kadar şaşkıncı ki, bacaklarını nasıl hareket ettireceğini unutmuştu. O an ne yapacağını bilmiyordu. Boynundan başının arkasına doğru soğuk bir dalga yayıldı. Kendi nefesini duyuyordu. Giderek kesik kesik nefes aldığını ve soluklanırken zorlandığını... Tüm vücudunu inanılmaz bir korku kapladı. Ya kıyıya geri dönmeye gücü yetmezse? Ağzına su kaçmasın diye Nils'in bir turna gibi boynunu yukarı uzattığını gördü.

"Nils!" dedi Benjamin. Nils tepki vermedi. Gözleri havada yüzme-ye devam ediyordu. Benjamin ağabeyinin yanına gitti. Birbirlerinin yüzüne doğru derin derin nefes alıp verdiler. Gözleri buluştu ve Benjamin kardeşinin gözlerinde daha önce fark etmediği bir korku gördü.

"İyi misin?" diye sordu Benjamin.

"Bilmiyorum..." dedi Nils nefes nefese. "Başarıp başaramayacağımdan emin değilim."

Nils şamandıraya uzanıp üzerinde yüzmek için onu iki eliyle kavradı. Ancak şamandıra onun ağırlığını taşıyamayıp altındaki karanlığa gömüldü. Karaya doğru baktı.

“Yapamam” diye mırıldandı. “Çok uzak.”

Benjamin yüzme okulunda öğretmenin su güvenliği hakkındaki uzun dersler sırasında anlattıklarını aklına getirmeye çalıştı.

“Sakin olmalıyız,” dedi Nils’e. “Daha uzun kulaç atıp daha derin nefes almamız gerekiyor.”

Pierre’e baktı, “Sen nasılsın?” diye sordu.

“Korkuyorum,” dedi Pierre.

“Ben de,” dedi Benjamin.

Pierre, “Ölmek istemiyorum!” diye bağırdı. Nemli gözleri suyun hemen üzerindeydi.

“Buraya gel,” dedi Benjamin. “Yanıma gel.”

Üç kardeş daha da yakındı artık.

“Birbirimize yardım edeceğiz,” dedi Benjamin.

Eve doğru yan yana yüzmeye başladılar.

“Uzun kulaçlar!” dedi Benjamin. “Hep birlikte uzun kulaçlar atıyoruz.”

Pierre ağlamayı kesmişti, artık kararlı bir halde ileri doğru yüzüyordu. Bir süre sonra ortak bir ritim yakaladılar. Aynı anda kulaç atıyor, aynı anda nefes alıp veriyorlardı. Uzun ve derin nefesler. Benjamin, Pierre’e bakıp güldü.

“Dudakların morarmış.”

“Senin de öyle.”

Birbirlerine hızlıca sırttıktan sonra tekrar dönüş yoluna yoğunlaştılar. Başlar suyun üzerinde, kulaçlar uzun.

Benjamin uzaktan yazlık evi ve Pierre ile her gün futbol oynadığı o engebeli, küçük çim sahayı gördü. Pierre ile öğleden sonraları dışarı çıkıp ahududu ve kuş üzümü topladıkları, ardından bronzlaşmış

bacaklarının her yerini kaplayan beyaz sıyrıklarla geri döndükleri soldaki meyve çalılıklarını da. Tüm bunların arkasında ise gün batımıyla karanlığa bürünmüş ladinler yükseliyordu.

Kardeşler kıyıya yaklaşmıştı.

Su kenarına sadece on beş metre kala Nils hızlanarak cılgınca kulaç atmaya başladı. Algılarının yavaşlaması Benjamin'i öfkelendirmişti, o da hemen kardeşlerinin peşinden gitti. Kardeşlerin kıyıya ulaşmak için yaptıkları amansız savaş şiddetlenince, göl de birdenbire sessizliğini yitirdi. Pierre çok geçmeden çaresizce arkada kaldı. Kıyıya ulaştıklarında Nils, Benjamin'in bir kulaç önündeydi. Tepeyi yan yana koşarak çıktılar. Benjamin geçmek için Nils'in kolunu tuttu ancak Nils Benjamin'i şaşkına döndüren bir öfkeyle kendini kurtarmayı başardı. Verandaya ulaştılar. Etrafa bir göz gezdirdiler.

Benjamin eve doğru birkaç adım atıp pencerelerden birinden içeri baktı. Mutfak penceresinden silik halde babasının silüetini gördü. Geniş sırtıyla bulaşıkların üzerine eğilmişti.

"İçerideler!" dedi Benjamin.

Nils elleri dizlerinin üzerinde, soluklanıyordu.

Pierre de yokuşu tırmanmıştı, nefes nefeseydi. Şaşkın bir halde boş masaya doğru baktı. Kardeşler ne yapacaklarını bilmez bir halde öylece kalakaldılar. Sessizlikte üç endişeli nefes...